VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2015. gada 8. oktobrī*

ELFLA — Dalībvalstu maksājumu aģentūru grāmatojumu noskaidrošana attiecībā uz ELFLA finansētajiem izdevumiem — Lēmums, ar kuru noteiktas summas atzīst par atkārtoti neizmantojamām saistībā ar lauku attīstības plānu Bazilikatas reģionam — Regulas (EK) Nr. 1290/2005 30. pants — Pienākums norādīt pamatojumu

Lieta T-358/13

Itālijas Republika, ko pārstāv *G. Palmieri* un *B. Tidore*, pārstāves, kurām palīdz *M. Salvatorelli*, *avvocató dello Stato*,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *J. Aquilina* un *P. Rossi*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību daļēji atcelt Komisijas 2013. gada 26. aprīļa Īstenošanas lēmumu 2013/209/ES par dalībvalstu maksājumu aģentūru grāmatojumu noskaidrošanu attiecībā uz Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) finansētajiem izdevumiem 2012. finanšu gadā (OV L 118, 23. lpp.), ciktāl ar to summa EUR 5 006 487,10 apmērā attiecībā uz lauku attīstības plānu Bazilikatas (Itālija) reģionam ir klasificēta par tādu, ko "nevar izmantot atkārtoti".

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Frimods Nilsens [*S. Frimodt Nielsen*], tiesneši F. Deuss [*F. Dehousse*] un E. M. Kolinss [*A. M. Collins*] (referents),

sekretārs H. Palasio Gonsaless [*J. Palacio González*], galvenais administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 16. aprīļa tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – itāļu.

Spriedums

Atbilstošās tiesību normas

1 Faktu norises laikā Padomes 2005. gada 21. jūnija Regula (EK) Nr. 1290/2005 par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 209, 1. lpp.) bija pamatregula Eiropas Lauksaimniecības garantiju fondam (ELGF) un Eiropas Lauksaimniecības fondam lauku attīstībai (ELFLA), kuri tika izveidoti atbilstoši šai regulai.

2 Minētās regulas 4. pantā bija noteikts, ka, dalībvalstīm un Eiropas Savienībai īstenojot dalītu vadību, ELFLA finansē Savienības finansiālo ieguldījumu lauku attīstības programmās, ko īsteno saskaņā ar Savienības tiesību aktiem, kuri attiecas uz ELFLA atbalstu lauku attīstībai.

3 Regulas Nr. 1290/2005 22. pantā bija noteikts, ka ELFLA finansiālo ieguldījumu lauku attīstības programmu izdevumos nosaka katrai programmai, ievērojot maksimālos apjomus, kas noteikti Savienības tiesību aktos, kuri uz tām attiecas, tiem pieskaitot Eiropas Komisijas noteiktās summas. Saskaņā ar šīs pašas regulas 23. panta otro daļu Komisijas lēmums, ar ko pieņem katru dalībvalsts iesniegto lauku attīstības programmu, pēc paziņošanas attiecīgajai dalībvalstij kļuva par juridiski saistošu. Minētās regulas 24. pantā tostarp bija noteikts, ka apropriācijas, kas vajadzīgas, lai segtu izdevumus, kā norādīts 4. pantā, Komisija dara pieejamas dalībvalstīm kā pirmsfinansējumu, starpposma maksājumus un atlikuma maksājumu.

4 Regulas Nr. 1290/2005 26. pantā "Starpposma maksājumu veikšana" bija noteikts:

"1. Starpposma maksājumus veic katras lauku attīstības programmas līmenī. Tos aprēķina, piemērojot katras prioritātes daļējā finansējuma likmi attiecīgiem publiskiem izdevumiem, kas apstiprināti šai prioritātei.

2. Komisija, atkarībā no līdzekļu pieejamības budžetā, veic starpposma maksājumus, lai atmaksātu izdevumus, ko akreditētie maksātāji veikuši pasākumu īstenošanā.

3. Komisija veic katru starpposma maksājumu, ja ir izpildītas šādas prasības:

a) Komisijai ir nosūtīta izdevumu deklarācija, ko ir parakstījis akreditētais maksātājs, saskaņā ar 8. panta 1. punkta c) [apakšpunktu] [kurā tostarp ietilpst akreditēto maksājumu aģentūru gada pārskati];

b) nav pārsniegts kopējais ELFLA ieguldījums, kas attiecīgās programmas īstenošanas laikā paredzēts katram prioritārajam virzienam;

c) Komisijai ir nosūtīts pēdējais gada progresa ziņojums par lauku attīstības programmas īstenošanu.

4. Ja nav izpildīta viena no 3. punktā izklāstītajām prasībām, Komisija nekavējoties informē akreditēto maksājumu aģentūru (maksātāju) un koordinācijas struktūru, ja tāda ir norīkota. Ja nav ievērota kāda no 3. punkta a) vai c) [apakšpunktā] minētajām prasībām, izdevumu deklarācija netiek pieņemta.

5. Komisija veic starpposma maksājumus ne vēlāk kā 45 dienas pēc tādas izdevumu deklarācijas reģistrēšanas, kura atbilst visiem šā panta 3. punktā paredzētajiem nosacījumiem, neskarot 30. un 31. pantā paredzētos lēmumus.

6. Akreditētie maksātāji izstrādā un nosūta Komisijai ar koordinācijas struktūras starpniecību vai, ja tāda nav norīkota, tieši starpposma izdevumu deklarācijas, kas attiecas uz lauku attīstības programmām, cik vien bieži to nosaka Komisija. Šādas izdevumu deklarācijas attiecas uz akreditētā maksātāja izdevumiem, kas radušies katrā attiecīgā periodā.

Starpposma izdevumu deklarācijas, kas attiecas uz izdevumiem, kuri radušies pēc 16. oktobra, sedz no nākamā gada budžeta."

5 Minētās regulas 27. pantā "Starpposma maksājumu pārtraukšana un samazināšana" bija noteikts:

"1. Starpposma maksājumus veic, ievērojot Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 81. pantā paredzētos nosacījumus un pamatojoties uz dalībvalstu iesniegtām izdevumu deklarācijām un finansiālo informāciju.

2. Ja kādas dalībvalsts iesniegtā izdevumu deklarācija vai finansiālā informācija neļauj konstatēt, ka izdevumu deklarācija atbilst piemērojamiem Kopienas noteikumiem, tad no dalībvalsts lūdz papildu informāciju termiņā, ko nosaka atkarībā no problēmas nopietnības un kas parasti nedrīkst būt īsāks par trīsdesmit dienām.

3. Ja dalībvalsts nesniedz atbildi uz 2. punktā paredzēto lūgumu vai ja saņemto atbildi uzskata par nepietiekamu vai tādu, kas liek secināt, ka nav ievēroti piemērojamie noteikumi vai ir notikusi Kopienas finanšu līdzekļu nepareiza izmantošana, Komisija var samazināt vai uz laiku pārtraukt starpposma maksājumus attiecīgajai dalībvalstij. Komisija par to informē dalībvalsti.

4. Šīs regulas 26. pantā paredzēto starpposma maksājumu pārtraukšanu vai samazināšanu veic, ievērojot proporcionalitātes principu un neskarot 30. un 31. pantā paredzētos lēmumus."

6 Regulas Nr. 1290/2005 29. pantā "Atbrīvošana no saistībām" bija noteikts:

"1. Komisija atbrīvo jebkuru lauku attīstības programmai paredzētas budžeta saistības daļu, kas nav izmantota pirmsfinansējumam vai starpposma maksājumiem vai par ko Komisija līdz 31. decembrim otrajā gadā pēc tā, kurā uzņemta budžeta saistība, nav saņēmusi nevienu veikto izdevumu deklarāciju, kura atbilst 26. panta 3. punktā paredzētajiem nosacījumiem.

2. Atbrīvo budžeta saistību daļu, kas vēl ir pieejama 2015. gada 31. decembrī un par ko līdz 2016. gada 30. jūnijam nav saņemta neviena izdevumu deklarācija. [..]

4. Ja notiek jebkura tiesvedība vai administratīvā pārsūdzība, kam ir apturošs efekts, aptur 1. vai 2. punktā minēto termiņu atbrīvošanai no saistībām attiecībā uz summu, kas paredzēta attiecīgajām darbībām, uz laiku, kamēr notiek tiesvedība vai administratīvā pārsūdzība, ja vien Komisija no attiecīgās dalībvalsts saņem pamatotu informāciju līdz N + 2. gada 31. decembrim.

5. Aprēķinot summu, ko atbrīvo no saistībām, neņem vērā:

a) budžeta saistību daļu, par ko ir iesniegta izdevumu deklarācija, bet uz kuras atmaksājumu attiecas Komisijas veiktā samazināšana vai pārtraukšana N + 2. gada 31. decembrī;

b) budžeta saistību daļu, ko maksātājs nav varējis izmaksāt nepārvaramu iemeslu dēļ un kas nopietni ietekmē attiecīgās lauku attīstības programmas īstenošanu. Valsts iestādēm, kas atsaucas uz nepārvaramiem iemesliem, ir jāpierāda to tiešā ietekme uz visas lauku attīstības programmas vai tās daļas īstenošanu.

6. Ja pastāv iespēja, ka piemēros atbrīvošanu no saistībām, Komisija par to laikus informē dalībvalsti un attiecīgās iestādes. Komisija informē attiecīgo dalībvalsti un iestādes par summu, uz kuru attiecas automātiska saistību atcelšana, pamatojoties uz informāciju, kas ir tās rīcībā. No informācijas saņemšanas dienas dalībvalstij ir divi mēneši, lai piekristu attiecīgajai summai vai sniegtu savus apsvērumus. Komisija veic atbrīvošanu no saistībām vēlākais 9 mēnešus pēc termiņa beigām, kas paredzēts 1. līdz 4. punktā.

7. Ja piemēro atbrīvošanu, ELFLA līdzdalība konkrētajā lauku attīstības programmā attiecīgajā gadā tiek samazināta par summu, kas atbrīvota no saistībām [..]."

7 Šīs pašas regulas 30. pantā "Grāmatojumu noskaidrošana" bija paredzēts:

"1. Līdz tā gada 30. aprīlim, kas seko attiecīgajam finanšu gadam, Komisija pieņem lēmumu par akreditēto maksātāju grāmatojumu noskaidrošanu saskaņā ar 41. panta 3. punktā paredzēto procedūru, pamatojoties uz informāciju, kas nosūtīta saskaņā ar 8. panta 1. punkta c) [apakšpunkta] iii) daļu.

2. Lēmums par grāmatojumu noskaidrošanu attiecas uz iesniegto gada pārskatu pilnīgumu, pareizību un patiesumu. Lēmums neskar lēmumus, ko pieņem vēlāk saskaņā ar 31. pantu."

8 Šīs pašas regulas 31. pantā "Atbilstības pārbaude" bija noteikts:

"1. Ja Komisija konstatē, ka 3. panta 1. punktā un 4. pantā paredzētie izdevumi nav veikti saskaņā ar Kopienas noteikumiem, tā pieņem lēmumu par to, kādas summas nav jāatmaksā no Kopienas finansējuma, saskaņā ar 41. panta 3. punktā paredzēto procedūru.

2. Komisija novērtē summas, kas nav jāatmaksā, ņemot vērā, jo īpaši, konstatētās neatbilstības nopietnību. Komisija attiecīgi ņem vērā pārkāpuma būtību un nopietnību, kā arī Kopienai nodarīto finansiālo kaitējumu.

3. Pirms pieņem lēmumu atteikt finansējumu, Komisijas pārbaužu rezultātus un attiecīgās dalībvalsts atbildes paziņo rakstiski, un pēc tam abas puses cenšas panākt vienošanos par veicamajiem pasākumiem.

Ja puses nevar vienoties, dalībvalsts var lūgt sākt procedūru, kuras mērķis ir četros mēnešos saskaņot pušu pozīcijas un kuras iznākums tiek atspoguļots ziņojumā, ko nosūta Komisijai un ko Komisija izskata, pirms tā pieņem lēmumu par iespējamu finansējuma atteikumu [..]."

9 Padomes Regulā (EK) Nr. 1698/2005 par atbalstu lauku attīstībai no Eiropas Lauksaimniecības fonda lauku attīstībai (ELFLA) (OV L 277, 1. lpp.), kura bija spēkā faktu norises laikā, bija noteikti vispārīgi noteikumi Kopienas atbalstam lauku attīstībai, ko finansē ELFLA, kurš izveidots ar Regulu (EK) Nr. 1290/2005. Tās 71. pantā "Izdevumu atbilstība" bija paredzēts:

"1. [..] izdevumi ir tiesīgi saņemt ELFLA ieguldījumu, ja maksājumu aģentūra attiecīgo atbalstu faktiski izmaksā laikā no 2007. gada 1. janvāra līdz 2015. gada 31. decembrim.

Jauni izdevumi, kas pievienoti [..] pārveides laikā, kļūst tiesīgi dienā, kad Komisija ir saņēmusi lūgumu pārveidot programmu.

2. Lai saņemtu ELFLA ieguldījumu, izdevumi kļūst tiesīgi tikai tad, ja tos rada darbības, par ko lēmumu pieņēmusi attiecīgās programmas vadība vai kas ir pieņemts saskaņā ar tās atbildību, ievērojot izvēles kritērijus, kurus noteikusi kompetenta struktūra [..]."

10 Šīs pašas regulas 75. panta 1. punkta a) apakšpunktā bija paredzēts, ka vadošā iestāde ir atbildīga par programmas efektīvu un pareizu apsaimniekošanu un īstenošanu un, it īpaši, par to, lai tiktu nodrošināts, ka finansējamās darbības tiek izraudzītas saskaņā ar lauku attīstības programmai piemērotiem kritērijiem.

11 Saskaņā ar Komisijas 2006. gada 15. decembra Regulas (EK) Nr. 1974/2006, ar ko paredz sīki izstrādātus piemērošanas noteikumus [..] Regulai [..] Nr. 1698/2005 (OV L 368, 15. lpp.), preambulas 6. apsvērumu Komisijas lēmums bija jāpieņem tikai par grozījumiem, kas ietver būtiskas izmaiņas programmās, ELFLA finansējuma pārdali starp asīm programmas ietvaros vai ELFLA līdzfinansējuma likmju izmaiņas, un bija jāizveido šādu paziņojumu apstiprināšanas procedūra.

12 Regulas Nr. 1974/2006 10. panta 1. punktā bija paredzēts:

"Regulas [..] Nr. 1698/2005 71. panta 1. punkta otrās daļas īstenošanas nolūkos dalībvalsts ir atbildīga par izdevumiem no dienas, kad Komisija ir saņēmusi šīs regulas 6. panta 1. punktā minēto pieprasījumu par izmaiņām programmā, līdz dienai, kad Komisija pieņem lēmumu [..], vai līdz dienai, kad pabeigta izmaiņu atbilstības izvērtēšana [..]."

13 Komisijas 2006. gada 21. jūnija Regulā (EK) Nr. 883/2006, ar ko nosaka piemērošanas kārtību Regulai Nr. 1290/2005 attiecībā uz maksājumu aģentūru uzskaiti, izdevumu un ieņēmumu deklarācijām un izdevumu atmaksājumu nosacījumiem saistībā ar ELGF un ELFLA (OV L 171, 1. lpp.), bija noteikti atsevišķi nosacījumi un īpaši noteikumi, kas piemērojami attiecībā uz ELGF un ELFLA izdevumu un ieņēmumu dalīto pārvaldi, attiecībā uz maksājumu aģentūru uzskaiti un deklarācijām par izdevumiem un ieņēmumiem, kā arī izdevumu atmaksājumiem, ko veic Komisija atbilstoši Regulai Nr. 1290/2005. Tās preambulas 7. apsvērumā bija norādīts, ka izdevumu deklarācijas par pasākumiem, kas saistīti ar ELFLA finansētām darbībām un kuras arī izmanto kā maksājuma pieprasījumu, Komisijai jāiesniedz kopā ar vajadzīgo informāciju. Saskaņā ar tās 11. apsvērumu Komisija veic ikmēneša vai periodisku maksājumu dalībvalstīm, pamatojoties uz to iesniegtajām izdevumu deklarācijām, ņemot vērā maksājumu aģentūru saņemtos ieņēmumus Savienības budžetā. Preambulas 23. apsvērumā bija norādīts, ka, ņemot vērā ELFLA uzskaites noteikumu īpatnības, iepriekšēja finansējuma izmantošanu un kalendārā gada pasākumu finansējumu, ir jāparedz, ka šie izdevumi tiek deklarēti šiem īpašajiem noteikumiem piemērotos intervālos.

14 Regulas Nr. 883/2006 16. pantā "Izdevumu deklarācija", redakcijā, kura bija piemērojama faktu norises laikā, bija paredzēts:

"1 Maksājumu aģentūru izdevumu deklarācijas sastāda katrai lauku attīstības programmai. Šajās deklarācijās par katru lauku attīstības pasākumu norāda valsts attaisnoto izdevumu summu, par kuru atsauces perioda laikā maksājumu aģentūra faktiski izmaksāja atbilstošu ELFLA ieguldījumu.

2. Pēc tam, kad programma ir apstiprināta, dalībvalstis elektroniski iesniedz Komisijai savas izdevumu deklarācijas saskaņā ar Regulas [..] Nr. 1290/2005 8. panta 1. punkta c) [apakšpunkta] i) daļu, atbilstoši šīs regulas 18. pantā paredzētajiem noteikumiem, šādos termiņos: [..]

d) vēlākais 31. janvārī par izdevumiem laika posmā no 16. oktobra līdz [31]. decembrim.

Perioda deklarētie izdevumi var ietvert tā paša budžeta gada iepriekšējās deklarācijās deklarēto datu labojumus.

[..]

4. Ja par kādu atsauces perioda izdevumu deklarācijā konstatē nesaskaņas, interpretācijas atšķirības vai pretrunas[, it] īpaši Regulas [..] Nr. 1698/2005 un tās piemērošanas noteikumos prasītās informācijas nesniegšanas dēļ, un ir nepieciešamas papildu pārbaudes, attiecīgajai dalībvalstij tiek prasīts sniegt papildu informāciju [..]

Regulas [..] Nr. 1290/2005 26. panta 5. punktā paredzētais maksājuma termiņš šajā gadījumā var tikt atlikts visai summai vai summas daļai, kas prasīta maksājuma pieprasījumā, sākot ar informācijas pieprasījuma nodošanas datumu līdz prasītās informācijas saņemšanai un, vēlākais, līdz nākamā perioda izdevumu deklarācijai. Ja šajā termiņā risinājums nav rasts, Komisija maksājumus var pārtraukt vai samazināt saskaņā ar Regulas [..] Nr. 1290/2005 27. panta 3. punktu.

[..]"

15 Komisijas 2006. gada 21. jūnija Regulā (EK) Nr. 885/2006, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu Nr. 1290/2005 attiecībā uz maksājumu aģentūru un citu struktūru akreditāciju un ELGF un ELFLA grāmatojumu noskaidrošanu (OV L 171, 90. lpp.), tostarp tās preambulas 9. apsvērumā, bija norādīts, ka ir jāparedz sīki izstrādāti noteikumi gan grāmatojumu noskaidrošanas procedūrai, kas paredzēta Regulas Nr. 1290/2005 30. pantā, gan atbilstības pārbaudes procedūrai, kas paredzēta minētās regulas 31. pantā, tostarp mehānismam, ar kura palīdzību radušās summas attiecīgi tiek pieskaitītas vai atskaitītas no nākamajiem maksājumiem dalībvalstīm.

16 Regulas Nr. 885/2006 10. pantā "Finanšu grāmatojumu noskaidrošana" bija noteikts:

"1. Regulas [..] Nr. 1290/2005 30. pantā minētais lēmums par grāmatojumu noskaidrošanu nosaka katrā dalībvalstī attiecīgajā finanšu gadā veikto izdevumu summas, kuras jāatzīst par summām, kas ieskaitāmas ELGF un ELFLA, pamatojoties uz šīs regulas 6. pantā minētajiem pārskatiem un jebkuru maksājumu samazināšanu un pārtraukšanu saskaņā ar Regulas [..] Nr. 1290/2005 17. un 27. pantu.

[..]

ELFLA gadījumā summā, kas noteikta lēmumā par grāmatojumu noskaidrošanu, ietilpst līdzekļi, ko attiecīgā dalībvalsts var izmantot atkārtoti saskaņā ar Regulas [..] Nr. 1290/2005 33. panta 3. punkta c) apakšpunktu.

2. [..] Attiecībā uz ELFLA summu, kas saskaņā ar lēmumu par grāmatojumu noskaidrošanu ir atgūstama no katras dalībvalsts vai izmaksājama tai, nosaka, atskaitot attiecīgajā finanšu gadā veiktos starpposmu maksājumus no attiecīgajā gadā atzītajiem izdevumiem saskaņā ar 1. punktu. Komisija šo summu atskaita no ikmēneša maksājuma, kas attiecas uz izdevumiem, kuri veikti otrajā mēnesī pēc lēmuma par grāmatojumu noskaidrošanu, vai pieskaita minētajam maksājumam saskaņā ar Regulas [..] Nr. 1290/2005 30. pantu.

3. Vēlākais līdz 31. martam gadā, kas seko finanšu gada beigām, Komisija nosūta attiecīgajai dalībvalstij tās veikto iesniegtās informācijas pārbaužu rezultātus, kā arī tās ierosinātos grozījumus.

4. Ja Komisija nespēj noskaidrot dalībvalsts grāmatojumus līdz nākamā gada 30. aprīlim kādu iemeslu dēļ, kas attiecas uz ieinteresēto dalībvalsti, tad Komisija paziņo dalībvalstij par turpmāko izmeklēšanu, ko tā ierosina veikt saskaņā ar Regulas [..] Nr. 1290/2005 37. pantu.

[..]"

17 Šīs pašas regulas 11. pantā "Atbilstības pārbaude" bija noteikta kārtība Regulas Nr. 1290/2005 31. pantā paredzētajai procedūrai.

Tiesvedības priekšvēsture

18 Ar 2011. gada 15. novembra paziņojumu Itālijas iestādes saskaņā ar Regulas Nr. 1974/2006 6. pantu nosūtīja Komisijai priekšlikumu ar pamatojumu izmaiņām lauku attīstības programmā, kura bija pieņemta Bazilikatas reģionam laikposmam no 2007. līdz 2013. gadam. Šis lūgums it īpaši attiecās uz šīs programmas pasākuma Nr. 125 īstenošanas kārtību gan saistībā ar reģionālajiem uzaicinājumiem iesniegt piedāvājumu publiskā iepirkuma procedūrā, gan saistībā ar valsts mobilizācijas procedūru.

19 Ar 2011. gada 1. decembra vēstuli Komisija apstiprināja šī paziņojuma saņemšanu un precizēja, ka visām lūgtajām izmaiņām esot piemērojams sešu mēnešu apstiprinājuma termiņš saskaņā ar Regulas Nr. 1974/2006 7. pantu.

20 Ar 2012. gada 26. janvāra paziņojumu Itālijas maksājumu aģentūra *Agenzia per le erogazioni in agricoltura* (*AGEA*, aģentūra atbalsta piešķiršanai lauksaimniecības nozarē) saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 26. panta 3. punkta a) apakšpunktu iesniedza deklarāciju par izdevumiem, kuri bija radušies Bazilikatas reģiona lauku attīstības programmas vadības iestādei par 2011. gada pēdējo ceturksni.

21 Pēc divpusējām sanāksmēm starp Itālijas iestādēm un Komisiju šī pēdējā ar 2012. gada 8. februāra e-pasta vēstuli lūdza precizējumus attiecībā uz 2011. gada pēdējā ceturkšņa izdevumiem, kurus Bazilikatas reģions bija deklarējis par tādiem, kuri jāfinansē ELFLA. Tā tostarp jautāja, vai šajos izdevumos ietilpst arī tie izdevumi, kuri radušies pēc priekšlikumiem par izmaiņām šī reģiona programmā, kurus pašlaik pārbauda Komisijas dienesti. Turklāt tā lūdza detalizētu pamatojumu izdevumiem, kuri bija saistīti ar pasākumu Nr. 125, par kuru tās dienesti arīdzan veica pārbaudi.

22 Itālijas iestādes atbildēja ar 2012. gada 9. februāra e-pasta vēstuli, norādīdamas, ka deklarētajos izdevumos ietilpst tie izdevumi, kuri attiecas uz pieciem projektiem saistībā ar pasākumu Nr. 125, kura īstenošana notikusi saistībā ar valsts mobilizācijas procedūru. Šai e-pasta vēstulei pievienotā tabulā bija norādīta izdevumu par visiem šiem projektiem kopsumma, kā arī summa EUR 5 006 487,10 apmērā, kura bija norādīta kā tāda, kas jāsedz ELFLA.

23 Ar 2012. gada 21. marta vēstuli Komisija paziņoja savus apsvērumus un lūdza precizējumus Bazilikatas reģiona iestādēm par grozījumu priekšlikumiem lauku attīstības programmā. Tā tostarp konstatēja, ka priekšlikums iekļaut valsts mobilizācijas procedūru ir pretrunā Regulas Nr. 1698/2005 71. panta 2. punktam un 75. panta 1. punkta a) apakšpunktam. Līdz ar to tā uz sešu mēnešu laikposmu apturēja visa pasākumu kopuma apstiprināšanu un uzaicināja Itālijas iestādes pārskatīt savus priekšlikumus.

24 Ar 2012. gada 28. marta vēstuli Komisija uzaicināja *AGEA* iesniegt jaunu deklarāciju par izdevumiem Bazilikatas reģionam par pēdējo 2011. gada ceturksni, atskaitot izdevumus, kuri ir veikti par pieciem projektiem, kuri attiecas uz pasākumu Nr. 125, proti, EUR 8 703 906,64 kā publiskos izdevumus un EUR 5 006 487,10 kā izdevumus, kuri ir jāfinansē ELFLA. Tā atsaucās uz savu 2012. gada 21. marta vēstuli un konstatēja, ka piedāvātās izmaiņas pasākuma Nr. 125 ieviešanai nav saderīgas ar Regulas Nr. 1698/2005 71. panta 2. punktu un 75. panta 1. punktu un tātad pieci projekti nav atbilstīgi saņemt ELFLA finansējumu. Visbeidzot, tā atgādināja Regulas Nr. 1974/2006 10. panta 1. punktā paredzēto kārtību.

25 *AGEA* atbildēja ar 2012. gada 3. aprīļa vēstuli, atsacīdamās nosūtīt jaunu deklarāciju. Tā apgalvoja, ka deklarācija par izdevumiem, kas ir iesniegta, ievērojot Regulas Nr. 1290/2005 26. panta 3. punktā noteiktās prasības, ir jāuzskata par pieņemamu, it īpaši ņemot vērā faktu, ka Komisija nav izvirzījusi iebildumus, pamatojoties uz šīs pašas normas 4. punktu. Līdz ar to Komisijai esot bijis jāveic starpposma maksājums 45 dienu laikā pēc izdevumu deklarācijas saņemšanas, kā tas ir paredzēts Regulas Nr. 883/2006 16. panta 4. punktā, to lasot kopsakarā ar Regulas Nr. 1290/2005 26. panta 5. punktu. Tādējādi Komisijai esot jebkurā laikā bijis iespējams apturēt vai samazināt maksājumus

saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 27. pantu. Visbeidzot, *AGEA* uzskatīja, ka attiecīgajā gadījumā Komisijai saskaņā ar Regulas Nr. 883/2006 16. panta 2. punktu ir jāveic nepieciešamās korekcijas deklarācijā par izdevumiem, kura attiecas uz nākošo ceturksni.

26 Ar 2012. gada 15. maija vēstuli Komisija darīja zināmu, ka tā ir pieņēmusi zināšanai šo Itālijas iestāžu atteikumu. Tā atgādināja iemeslus, kuru dēļ izdevumi par pieciem attiecīgajiem projektiem esot bijuši jāatskaita no deklarētajiem izdevumiem, un uzaicināja šīs iestādes 30 dienu laikā sniegt papildu uzziņas. Komisija paskaidroja, ka atbildes nesniegšanas vai neapmierinošas atbildes gadījumā tā varētu veikt deklarēto izdevumu samazinājumu saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 27. pantu, tostarp attiecībā uz summu EUR 5 006 487,10 apmērā, kura ir jāfinansē ELFLA.

27 Ar 2012. gada 25. maija vēstuli Komisija darīja zināmus savus apsvērumus par jaunu grozītu redakciju priekšlikumam par izmaiņām Bazilikatas reģionālajā attīstības programmā, kura bija paralēli paziņota 2012. gada 9. maijā. Šajā redakcijā Itālijas Republika piedāvāja ieviest pasākumu Nr. 125, izmantojot uzaicinājumus iesniegt piedāvājumu publiskā iepirkuma procedūrā, attiecībā uz kuriem vadības iestāde varētu pārbaudīt lauku attīstības programmā paredzētos īstenošanas nosacījumus. Komisija noraidīja arī šo priekšlikumu. It īpaši tā norādīja, ka lūgums par šī pasākuma īstenošanas kārtības izmaiņām ietver juridiskas nenoteiktības elementus salīdzinājumā ar spēkā esošo kārtību. Visbeidzot, tā apturēja sešu mēnešu termiņu, kas vajadzīgs priekšlikuma par grozījumu programmā apstiprināšanai un uzaicināja Itālijas iestādes iesniegt jaunu šīs programmas redakciju.

28 Ar 2012. gada 20. jūnija paziņojumu Itālijas iestādes iesniedza savus apsvērumus par Komisijas 2012. gada 15. maija vēstulē konstatēto izdevumu nepieņemamību.

29 Komisija atbildēja ar 2012. gada 11. septembra vēstuli, un tā uzskatīja, ka Itālijas iestāžu iesniegtie pierādījumi nesniedz atbildi uz sarežģījumiem, kādi ir radušies attiecībā uz attiecīgo izmaiņu priekšlikuma saderību ar Regulas Nr. 1698/2005 71. panta 2. punktu un 75. panta 1. punktu. Tā vēlreiz secināja, ka summu EUR 5 006 487,10 apmērā nevar finansēt ELFLA. Papildus tā norādīja, ka atbildes neesamības vai neapmierinošas atbildes gadījumā tā saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 27. panta 3. punktu 30 dienu laikā veiks atbilstošu starpmaksājumu samazināšanu.

30 Ar 2012. gada 19. oktobra vēstuli Itālijas iestādes apstiprināja, ka tām nav citu argumentu attiecībā uz minēto deklarēto izdevumu apmēra atbilstību un ka tās ir veikušas saņēmējiem izmaksāto summu saistībā ar pasākumu Nr. 125 atgūšanu.

31 Ar 2013. gada 26. marta vēstuli Komisija Itālijas iestādēm norādīja, ka apmaiņa ar informāciju Regulas Nr. 1290/2005 27. panta 3 punkta izpratnē ir noslēgusies un ka tā paliek pie secinājuma par to piecu projektu īstenošanas kārtības nesaderību ar Savienības tiesībām, kuri ir minēti pasākumā Nr. 125. Tā piebilda, ka tā gatavo summas EUR 5 006 487,10 apmērā apturēšanu un ka šis jautājums turklāt tiks ņemts vērā saistībā ar vēlāko grāmatojumu noskaidrošanas procedūru.

32 Ar 2013. gada 17. aprīļa vēstuli Itālijas iestādes darīja zināmu, ka tās ir iepazinušās ar šo Komisijas vēstuli, un norādīja, ka tās uzskata strīdīgo summu par tādu, kas jau ir apturēta.

33 2013. gada 26. aprīlī Komisija pieņēma Īstenošanas lēmumu 2013/209/ES par dalībvalstu maksājumu aģentūru grāmatojumu noskaidrošanu attiecībā uz ELFLA finansētajiem izdevumiem 2012. finanšu gadā (OV L 118, 23. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), kas Itālijas Republikai tika paziņots 2013. gada 29. aprīlī. Attiecībā uz Bazilikatas reģionu Komisija summu EUR 5 006 487,10 apmērā kvalificēja kā "atkārtoti neizmantojamu", tādējādi to izslēgdama no Savienības finansējuma.

34 Ar 2013. gada 16. maija paziņojumu Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 885/2006 11. panta 1. punktu tostarp uzsāka grāmatojumu noskaidrošanas atbilstības pārbaudes procedūru. Saistībā ar korekcijas pasākumiem tā piedāvāja korekciju EUR 5 006 487,10 apmērā attiecībā uz ELFLA.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

35 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2013. gada 9. jūlijā, Itālijas Republika cēla šo prasību.

36 Tā kā noteiktajā termiņā, proti, 2013. gada 26. novembrī, netika iesniegts replikas raksts, rakstveida process tika noslēgts šajā datumā.

37 Pamatojoties uz tiesneša referenta ziņojumu, Vispārējā tiesa (sestā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu un 1991. gada 2. maija Vispārējās tiesas Reglamenta 64. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros uzdeva lietas dalībniekiem rakstveida jautājumus, uz kuriem tie atbildēja noteiktajā termiņā.

38 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2015. gada 16. aprīļa tiesas sēdē.

39 Itālijas Republikas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl ar to ir izslēgta summa EUR 5 006 487,10 apmērā attiecībā uz Bazilikatas reģionu no ELFLA izdevumu griestiem šī reģiona reģionālās attīstības programmai;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

40 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— prasību noraidīt;

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

41 Savas prasības pamatojumam Itālijas Republika izvirza vienu pamatu par Regulas Nr. 1290/2005 26., 27. un 29. panta, Regulas Nr. 1974/2006 10. panta, Regulas Nr. 883/2006 16. panta 4. punkta un Regulas Nr. 885/2006 11. panta pārkāpumu, kā arī par būtisku procedūras noteikumu, tostarp pienākuma norādīt pamatojumu, pārkāpumiem un Savienības tiesību vispārējo principu, it īpaši tiesiskuma, tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, pārkāpumu.

42 Itālijas Republika apgalvo, ka summas EUR 5 006 487,10 apmērā kvalificēšana par "atkārtoti neizmantojamu" apstrīdētajā lēmumā nozīmē tās atskaitīšanu no ELFLA izdevumu griestiem Bazilikatas reģiona lauku attīstības programmai un līdz ar to neiespējamību to izmantot saistībā ar minētajiem izdevumu griestiem. Šāda klasifikācija esot pielīdzināma šīs summas atbrīvošanai no saistībām Regulas Nr. 1290/2005 29. panta izpratnē. Šāda atbrīvošana no saistībām esot pretrunā visiem iepriekš 41. punktā uzskaitītajiem noteikumiem un tiesību normām, it īpaši tādēļ, ka deklarācija par izdevumiem Bazilikatas reģiona lauku attīstības programmai 2011. gada pēdējam ceturksnim tika iesniegta noteiktajos termiņos un atbilstoši Regulas Nr. 1290/2005 26. panta 3. punktam.

43 Komisija apstrīd Itālijas Republikas argumentus un uzskata, ka prasība balstās uz kļūdainu pamatojumu, jo apstrīdētajā lēmumā nav uzdots veikt atbrīvošanu no saistībām attiecībā uz strīdīgo summu. Turklāt, tā kā Itālijas Republika esot bijusi cieši iesaistīta šī lēmuma pieņemšanas procesā un ievērojot apstrīdētā lēmuma 1. un 7. apsvērumu, tā esot jāuzskata par pietiekami pamatotu.

44 Iesākumā ir jāatgādina, kā Itālijas Republika to ir apstiprinājusi tiesas sēdē, ka šī prasība attiecas uz faktu, ka būtībā apstrīdētajā lēmumā summai EUR 5 006 487,10 apmērā ir piemērota atbrīvošana no saistībām pretrunā Regulas Nr. 1290/2005 29. panta 5. punktam un bez adekvāta pamatojuma.

45 Pirmkārt, ir jānorāda, ka savos procesuālajos rakstos Itālijas Republika, nesniedzot nekādus paskaidrojumus, ir vienīgi apgalvojusi Regulas Nr. 1290/2005 26. un 27. panta, Regulas Nr. 1974/2006 10. panta, Regulas Nr. 883/2006 16. panta 4. punkta un Regulas Nr. 885/2006 11. panta pārkāpumu, kā arī būtisku procedūras noteikumu pārkāpumu vispārīgi un Savienības tiesību vispārējo principu, it īpaši tiesiskuma, tiesiskās noteiktības un tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, pārkāpumu.

46 Jāatgādina, ka atbilstoši 1991. gada 2. maija Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam prasības pieteikumā ir jābūt ietvertam kopsavilkumam par izvirzītajiem pamatiem. Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru neatkarīgi no visiem terminoloģijas jautājumiem šim kopsavilkumam ir jābūt pietiekami skaidram un precīzam, lai atbildētājs varētu sagatavot savu atbildes rakstu un Vispārējā tiesa – spriest par lietu, vajadzības gadījumā nelūdzot citu informāciju. Faktiski prasība ir pieņemama, ja būtiskie faktiskie un tiesiskie apstākļi, ar kuriem tā pamatota, izriet no paša prasības pieteikuma teksta vismaz kopsavilkuma veidā, taču loģiski un saprotami, lai nodrošinātu tiesisko noteiktību un pareizu tiesvedību (skat. spriedumu, 2006. gada 27. septembris, *Roquette Frères*/Komisija, T-322/01, Krājums, EU:T:2006:267, 208. punkts un tajā minētā judikatūra). Joprojām atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai jebkurš pamats, kas nav pietiekami izklāstīts pieteikumā par lietas ierosināšanu, ir jāuzskata par nepieņemamu. Analoģiskas prasības ir noteiktas, ja iebildums ir izvirzīts kāda pamata atbalstam. Attiecībā uz absolūtu šķērsli tiesas procesam Vispārējā tiesa šādu nepieņemamību vajadzības gadījumā var izvirzīt pēc savas iniciatīvas (skat. spriedumu, 2005. gada 14. decembris, *Honeywell*/Komisija, T-209/01, Krājums, EU:T:2005:455, 54. un 55. punkts un tajos minētā judikatūra).

47 Ņemot vērā iepriekš 46. punktā atgādināto pastāvīgo judikatūru, Vispārējā tiesa pēc savas iniciatīvas konstatē, ka iepriekš 45. punktā uzskaitītie iebildumi nav izklāstīti kopsavilkuma veidā atbilstoši 1991. gada 2. maija Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam. Tātad tie ir jānoraida kā nepieņemami.

48 Otrkārt, Itālijas Republika savas prasības pieteikuma 40 un 41. punktā apgalvo, ka strīdīgās summas apmērs apstrīdētajā lēmumā nav pareizs. Tā apgalvo, ka, ņemot vērā faktu, ka "maksājumi pārsniedzot to, kas bija strikti nepieciešams, lai izvairītos no atbrīvošanas [no saistībām]", šai summai esot jābūt EUR 4 475 963,58. Tā iesniedz tabulu, kura pierādot finanšu saistību kopējo summu reģionam laikposmā no 2007. līdz 2009. gadam un starpību starp maksājumiem, kuri tikuši veikti līdz 2011. gada 31. decembrim, pieļaujot pasākuma Nr. 125 piecus projektus, no vienas puses, un tos izslēdzot, no otras puses.

49 Jākonstatē, ka šajā prasības pieteikuma 41. punktā iekļautajā tabulā nav ietverta neviena norāde par tajā iekļautās informācijas izcelsmi, ne arī atbilstoši paskaidrojumi par tās izstrādei izmantoto metodi un tātad nav iespējams pārbaudīt tajā ietverto informāciju. Līdz ar to tai nav pietiekamas pierādošas vērtības un tā nevar likt Vispārējai tiesai pārbaudīt strīdīgās summas aprēķinu. Šajā ziņā ir jāatgādina, ka, lai izvērtētu, kāds pierādījuma spēks ir dokumentam, ir jāpārbauda tajā ietvertās informācijas ticamība un tostarp ir jāņem vērā dokumenta izcelsme, tā sagatavošanas apstākļi, tā adresāts, un, vērtējot pēc tā satura, jānoskaidro, vai tas šķiet saprātīgs un uzticams (skat. spriedumus, 2006. gada 27. septembris, *Dresdner Bank* u.c./Komisija, T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP un T-61/02 OP, Krājums, EU:T:2006:271, 121. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Tātad iebildums par strīdīgās summas apmēra aprēķinu nav pamatots un ir jānoraida.

51 Tas pats attiecas uz prasības pieteikuma 37. punktā pievienoto tabulu, ar kuru tiekot pierādītas Itālijas iestāžu atgūtās summas no pasākuma Nr. 125 saņēmējiem un kurā esot norādītas arī ELFLA daļas. Šajā tabulā nav ietverta neviena norāde par tajā ietvertās informācijas avotiem, ne arī jebkādi atbilstoši paskaidrojumi par tās izstrādei izmantoto metodi. Līdz ar to arī tā ir jānoraida kā tāda, kurai nav pierādījuma spēka.

52 Papildus ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, tā kā Komisijai ir jāpierāda Savienības tiesību normu pārkāpums, tiklīdz šis pārkāpums ir konstatēts, dalībvalstij attiecīgā gadījumā ir jāpierāda, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu saistībā ar finansiālajām sekām, kādas izriet no šī pārkāpuma (spriedumi, 2004. gada 7. oktobris, Spānija/Komisija, C-153/01, Krājums, EU:C:2004:589, 67. punkts, un 2005. gada 7. jūlijs, Grieķija/Komisija, C-5/03, Krājums, EU:C:2005:426, 38. punkts). Ja tiek pieņemts, ka šajā lietā pārkāpums ir pierādīts, tad ir jākonstatē, ka Itālijas Republika nav iesniegusi nevienu argumentu, ar ko varētu tikt pierādīta Komisijas kļūda attiecībā uz finanšu sekām, kādas izriet no šī pārkāpuma.

53 Par pārējo būtībā attiecībā uz iebildumiem par Regulas Nr. 1290/2005 29. panta 5. punkta un pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu ir jānorāda turpmākais.

54 Pirmkārt, Itālijas Republika apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā nav norādīts pietiekams pamatojums attiecībā uz strīdīgās summas klasifikāciju ELFLA lēmumā par grāmatojumu noskaidrošanu 2012. gadam, jo tajā nav minēti sagatavojošie akti tā pieņemšanai.

55 Otrkārt, Itālijas Republika apgalvo, ka, ciktāl strīdīgā summa ir tikusi samazināta vai tās izmaksāšana apturēta saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 27. panta 3. punktu, tad katrā ziņā tā ir izslēgta no to maksājumu aprēķina, kas saskaņā ar šīs pašas regulas 29. panta 5. punktu ir atbrīvoti no saistībām. Tāpat grāmatojumu noskaidrošana attiecoties tikai uz secinājumiem par pārskatiem, kurus iesniedz katra maksājumu aģentūra. Itālijas Republika apgalvo, ka strīdīgās summas iekļaušana apstrīdētajā ELFLA lēmumā par grāmatojumu noskaidrošanu 2012. finanšu gadam ir pretrunā vēlāko grāmatojumu atbilstības pārbaudes procedūrai, kas ir paredzēta Regulas Nr. 885/2006 11. pantā.

Par iebildumu saistībā ar nepietiekamu apstrīdētā lēmuma pamatojumu

56 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru pamatojumā, kas ir prasīts LESD 296. pantā, skaidri un nepārprotami jābūt norādītai apstrīdētā tiesību akta izdevējas iestādes argumentācijai, lai ieinteresētās personas varētu uzzināt, kāds ir veiktā pasākuma pamatojums, un aizstāvēt savas tiesības un lai tiesa varētu veikt savu kontroli. Tomēr netiek pieprasīts, lai pamatojumā tiktu norādīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie elementi. Jautājums par to, vai tiesību akta pamatojums atbilst šīm prasībām, ir izvērtējams ne tikai attiecībā uz tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visām attiecīgo jautājumu regulējošām tiesību normām (šajā ziņā skat. spriedumu, 2000. gada 18. janvāris, *Mehibas Dordtselaan*/Komisija, T-290/97, Krājums, EU:T:2000:8, 92. punkts un tajā minētā judikatūra).

57 Īpašajā kontekstā par lēmumu sagatavošanu attiecībā uz grāmatojumu noskaidrošanu pastāvīgā judikatūra ir tāda, ka lēmuma pamatojums ir uzskatāms par pietiekošu, ja tā adresāts – dalībvalsts – ir bijusi cieši iesaistīta šī lēmuma sagatavošanas procesā un ja tā ir zinājusi par apsvērumiem, kuru dēļ Komisija ir novērtējusi, ka ELFLA nav jānosaka veikt apstrīdētos maksājumus (pēc analoģijas saistībā ar ELVGF skat. spriedumus, 2001. gada 6. marts, Nīderlande/Komisija, C-278/98, Krājums, EU:C:2001:124, 119. punkts; 2001. gada 20. septembris, Beļģija/Komisija, C-263/98, Krājums, EU:C:2001:455, 98. punkts, un 2004. gada 9. septembris, Grieķija/Komisija, C-332/01, Krājums, EU:C:2004:496, 67. punkts).

58 Pirmkārt, šajā lietā no faktu norises un lietas materiāliem izriet, ka Komisija skaidri un pietiekami ir izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka strīdīgā summa nav tiesīga saņemt ELFLA finansējumu, un šis paskaidrojums tika sniegts visa administratīvā procesa laikā, kura noslēgumā tika pieņemts

apstrīdētais lēmums. Komisija vairākkārt ir vērsusi Itālijas Republikas uzmanību uz strīdīgās summas ietveršanas tajos deklarētajos izdevumos prettiesiskumu, kuri jāsedz ELFLA par 2011. gada pēdējo ceturksni. Turklāt tā atkārtoti ir lūgusi atskaitīt šos izdevumus, kuri bija veikti par pieciem projektiem attiecībā uz pasākumu Nr. 125, un norādījusi Itālijas Republikai, ka tā veiks atbilstošu starpposma maksājumu samazinājumu minētā pasākuma neatbilstības Regulas Nr. 1698/2005 71. panta 2. punktam un 75. panta 1. punktam dēļ.

59 Tādējādi 2012. gada 21. marta vēstulē (skat. iepriekš 23. punktu) Komisija ir konstatējusi, ka pasākuma Nr. 125 grozījums nav saderīgs ar Regulas Nr. 1698/2005 71. panta 2. punktā un 75. panta 1. punkta a) apakšpunktā noteiktajām prasībām. Tā šajā vēstulē ir precizējusi, ka ELFLA ieguldījums var tikt saņemts tikai par tādiem izdevumiem, attiecībā uz kuriem lēmumu ir pieņēmusi attiecīgās programmas vadības iestāde vai saskaņā ar tās atbildību, ievērojot izvēles kritērijus, kurus noteikusi kompetenta struktūra. Šajā gadījumā tas tā nebija. Pēc tam 2012. gada 28. marta vēstulē (skat. iepriekš 24. punktu) Komisija ir lūgusi *AGEA* no Bazilikatas reģiona izdevumu deklarācijas par pēdējo 2011. gada ceturksni atskaitīt izdevumus, kuri attiecas uz pasākumu Nr. 125, jo tie nevar tikt attiecināti uz ELFLA. Pirmkārt, tā šajā vēstulē ir atsaukusies uz iepriekšējo 2012. gada 21. marta vēstuli un atkārtojusi šīs izslēgšanas iemeslus, kā arī tās pašas piemērojamās tiesību normas un, otrkārt, tā ir atgādinājusi Regulas Nr. 1974/2006 10. panta 1. punkta normu, lai prasītu šo atskaitījumu. 2012. gada 15. maija vēstulē (skat. iepriekš 26. punktu) tā ir pārņēmusi iepriekšējās vēstulēs iekļauto pamatojumu un norādījusi, ka, ja vien netiks sniegtas atbilstošas papildu uzziņas, Komisija veiks grāmatojumu noskaidrošanu, veicot atskaitījumu attiecībā uz izdevumiem par pasākumu Nr. 125, proti, par summu EUR 5 006 487,10 apmērā. Tāpat ar 2012. gada 11. septembra vēstuli (skat. iepriekš 29. punktu) Komisija, noraidīdama Itālijas iestāžu iesniegtos pierādījumus, atkārtoti ir secinājusi, ka strīdīgā summa, pamatojoties uz tādu pašu pamatojumu un tām pašām tiesību normām, nav atmaksājama.

60 Šī procedūra noslēdzās ar 2013. gada 26. marta vēstuli (skat. iepriekš 31. punktu). Komisija tajā vēlreiz ir izklāstījusi iemeslus, kuru dēļ tā uzskatīja, ka strīdīgo summu nevar finansēt ELFLA. Tā ir norādījusi, ka Itālijas iestādes nav atbildējušas uz tās 2012. gada 11. septembra vēstulē izklāstītajām bažām saistībā ar to izdevumu tiesiskumu, par kuriem uzņemtas saistības atbilstoši pasākumam Nr. 125. Līdz ar to Komisija ir uzturējusi spēkā savu secinājumu un norādījusi, ka tā veiks summas EUR 5 006 487,10 apmērā apturēšanu un ka šis jautājums turklāt tiks ņemts vērā saistībā ar vēlāko grāmatojumu noskaidrošanas procedūru.

61 Jākonstatē, ka šāda faktu norise, kuru Itālijas Republika neapstrīd, pierāda, ka Komisija ir izteikusies skaidri un nepārprotami par to, kā rīkoties ar strīdīgo summu.

62 Otrkārt, no lietas materiāliem izriet, ka Itālijas iestādēm bija skaidrs, ka strīdīgā summa ir izslēgta no atmaksājamajiem izdevumiem 2011. gada pēdējam ceturksnim un kādu iemeslu dēļ tas noticis. It īpaši ir jāuzsver, ka 2012. gada beigās, jau iepriekš paredzot strīdīgās summas izmaksas apturēšanu attiecībā izmaksām, kuras ir jāfinansē ELFLA, Itālijas iestādes, kā to liecina to 2012. gada 19. oktobra vēstule, veica visas summas atgūšanu no saņēmējiem. Turklāt Itālijas iestādes, kā to pierāda šo iestāžu sniegtās atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem rakstveida jautājumiem, ir divkārt grozījušas savu priekšlikumu par pasākuma Nr. 125 ieviešanas kārtību, lai atbildētu uz Komisijas norādītajām grūtībām.

63 Papildus ir jānorāda, ka Itālijas iestādes to 2012. gada 3. aprīļa, 20. jūnija un 19. oktobra un 2013. gada 17. aprīļa vēstulēs administratīvā procesa laikā atkārtoti ir izteikušās par strīdīgās summas kvalifikāciju un par Komisijas ieņemto nostāju šajā jautājumā.

64 Turklāt ir jānorāda, ka, tā kā Itālijas Republika ar tās 2011. gada 15. novembra paziņojumu (skat. iepriekš 18. punktu), pamatojoties uz Regulas Nr. 1974/2006 6. pantu, ir tieši uzsākusi kontroles procedūru par piedāvātajām izmaiņām šajā lietā, tā nevar apgalvot, ka tai nebija zināms, kādas būs šo izmaiņu neapstiprināšanas sekas, kā tās ir minētas šīs pašas regulas 10. pantā.

65 Treškārt, nevar tikt apmierināts arguments par to, ka apstrīdētajā lēmumā nav sniegts nekāds pamatojums. No šī lēmuma apsvērumiem izriet, ka Komisija cita starpā ir pamatojusies uz Regulas Nr. 1290/2005 27., 30. un 33. pantu. It īpaši apstrīdētā lēmuma 7. apsvērumā Komisija ir precizējusi, ka, "lai nepieļautu attiecīgo [samazināto vai apturēto starpposma maksājumu saskaņā ar 27. panta 3. punktu] summu priekšlaicīgu vai pagaidu atmaksāšanu, minētās summas šajā lēmumā ne[būtu] [jā]atzī[s]t par pamatotām, turklāt tās būtu jāizskata saskaņā ar atbilstības pārbaudes procedūru". Tādējādi apstrīdētā lēmuma 1. pantā tā ir veikusi dalībvalstu maksājumu aģentūru grāmatojumu noskaidrošanu attiecībā uz izdevumiem, kurus finansēja ELFLA 2012. finanšu gadam, I pielikumā precizējot no katras dalībvalsts atgūstamās summas vai katrai dalībvalstij izmaksājamās summas par katru lauku attīstības programmu. I pielikumā attiecībā uz Bazilikatas reģionu strīdīgā summa ir tikusi atskaitīta no deklarētajiem izdevumiem un tātad no apstiprinātās un noskaidrotās summas 2012. finanšu gadam. Līdz ar to apstiprinātā un noskaidrotā summa 2012. finanšu gadam ir tikusi proporcionāli samazināta.

66 Pretēji Itālijas Republikas apgalvotajam nav nozīmes tam, ka apstrīdētajā lēmumā nav atsauces uz sagatavojošajiem aktiem tā pieņemšanai. Patiesībā Itālijas Republika ir bijusi cieši iesaistīta šī lēmuma sagatavošanas procesā iepriekš 57. punktā minētās judikatūras izpratnē un tai bija zināmi apsvērumi, kuru dēļ Komisija uzskatīja, ka ELFLA nav jāuzdod finansēt apstrīdētos maksājumus. Turklāt Itālijas Republika nav identificējusi nevienu neprecizitāti, kura būtu traucējusi saprast apstrīdēto lēmumu. Ciktāl tai nav saprotama tās strīdīgās summas iekļaušana "kolonnā, kura nekad iepriekš nav tikusi izmantota [apstrīdētajā lēmumā], kura ir minēta kā "atkārtoti neizmantojama"", ir jānorāda, ka šī nomenklatūra ir ņemta tieši no Regulas Nr. 1290/2005 33. panta. Šī panta "Noteikumi, kas īpaši attiecas uz ELFLA" 3. punkta c) apakšpunktā ir paredzēts, ka atcelto Savienības finansējumu un atgūtās summas, kā arī uzkrātos procentus attiecīgajai programmai piešķir no jauna. Tomēr dalībvalstis šos līdzekļus var "atkārtoti" izmantot tikai tādu pasākumu finansēšanai, kuri ir iekļauti tajā pašā lauku attīstības programmā, un ar nosacījumu, ka līdzekļi netiek piešķirti pasākumiem, uz ko attiecinātas finansiālās korekcijas. Tādējādi, kā ir konstatēts iepriekš 65. punktā, apstrīdētajā lēmumā 33. pants tieši ir norādīts kā juridiskais pamats. Turklāt Itālijas Republika ne tikai ir veikusi strīdīgo summu atgūšanu, paredzot apstrīdētā lēmuma pieņemšanu, bet tā arī ar šo prasību apgalvo, ka tai nav bijis iespēju atkārtoti izmantot šo summu attiecīgajā programmā. Šie pierādījumi norāda uz to, ka tai bija pilnīgi skaidrs apstrīdētā lēmuma pamatojums un tā ir varējusi aizstāvēt savas tiesības Vispārējā tiesā.

67 Līdz ar to šis iebildums ir jānoraida kā nepamatots.

Par iebildumu saistībā ar Regulas Nr. 1290/2005 29. panta 5. punkta pārkāpumu

68 Iesākumā ir jāatgādina, ka Komisijai jautājumā par kopējo lauksaimniecības politiku nav tiesību izmantot naudas līdzekļus, kas neatbilst noteikumiem par attiecīgā tirgus kopīgo organizāciju, un ka šis noteikums ir vispārpiemērojams (skat. spriedumu, 2005. gada 9. jūnijs, Spānija/Komisija, C-287/02, Krājums, EU:C:2005:368, 34. punkts un tajā minētā judikatūra). Tādējādi, ja Komisija norāda, ka maksātāju grāmatojumi ietver izdevumus, kas veikti pretrunā Savienības tiesību noteikumiem par attiecīgā tirgus kopīgo organizāciju, tai ir tiesības no tā izdarīt secinājumus un tādējādi veikt finanšu korekcijas maksātāju gada pārskatos no brīža, kad atbilstoši Regulas Nr. 1290/2005 30. pantam ir pieņemts lēmums par grāmatojumu noskaidrošanu (attiecībā uz grāmatojumu noskaidrošanu saistībā ar Regulas Nr. 1258/1999 7. panta 3. punktu skat. spriedumu Spānija/Komisija, minēts iepriekš, EU:C:2005:368, 35. punkts).

69 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, ja Komisija atsaka uzlikt fondiem pienākumu veikt noteiktus maksājumus Savienības tiesību normu pārkāpumu dēļ, kuros ir vainojama dalībvalsts, tai ir jāpierāda, ka minētie pārkāpumi pastāv (šajā ziņā skat. spriedumu, 1999. gada 28. oktobris, Itālija/Komisija, C-253/97, Krājums, EU:C:1999:527, 6. punkts un tajā minētā judikatūra).

70 Pierādot, ka lauksaimniecības tirgu kopīgās organizācijas normas ir pārkāptas, Komisijas pienākums ir nevis izsmeļoši pierādīt, ka valsts iestādes nav veikušas pietiekami daudz pārbaužu vai ka tās ir sniegušas nepareizus datus, bet gan, ka pastāv nopietnas un pamatotas šaubas attiecībā uz šīm pārbaudēm vai šiem datiem. Šo Komisijas pierādīšanas pienākuma atvieglojumu izskaidro tas, ka dalībvalstij ir vieglāk saņemt un pārbaudīt informāciju, kas vajadzīga ELFLA grāmatojumu noskaidrošanai, un tādēļ tai ir jāiesniedz detalizētāki un pilnīgāki pierādījumi par tās pārbaužu vai aprēķinu patiesumu un, vajadzības gadījumā, par Komisijas apgalvojumu neprecizitāti (saistībā ar ELVGF skat. spriedumus, Spānija/Komisija, minēts 68. punktā, EU:C:2005:368, 53. punkts; un 2014. gada 6. novembris, Nīderlande/Komisija, C-610/13 P, EU:C:2014:2349, 60. punkts).

71 Šai dalībvalstij tālāk ir jāpierāda, ka ir izpildīti nosacījumi Komisijas atteiktā finansējuma saņemšanai. Attiecīgā dalībvalsts nevar atspēkot Komisijas iegūtos faktus tikai ar apgalvojumiem, kas nav pamatoti ar pierādījumiem par uzticamu un darboties spējīgu uzraudzības sistēmu. Līdz ar to, ja tai neizdodas pierādīt, ka Komisijas konstatējumi ir neprecīzi, tad šie konstatējumi var būt pamats nopietnām šaubām par to, vai ir tikuši veikti atbilstoši un efektīvi pārraudzības un kontroles pasākumi (skat. spriedumu, 2013. gada 17. maijs, Bulgārija/Komisija, T-335/11, EU:T:2013:262, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

72 Šis iebildums ir jāapskata minēto principu gaismā.

73 Ar šo iebildumu prasītāja apgalvo, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija strīdīgo summu ir atbrīvojusi no saistībām, kā tas ir paredzēts Regulas Nr. 1290/2005 29. pantā. Itālijas Republika apgalvo, ka maksājumam, kas ir apturēts saskaņā ar šīs pašas regulas 27. panta 3. punktu, nevar tikt piemērota atbrīvošana no saistībām atbilstoši minētās regulas 29. panta 5. punkta a) apakšpunktam.

74 Iesākumā ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1290/2005 29. pants nav viens no apstrīdētā lēmuma juridiskajiem pamatiem. Uz šo tiesību normu, kā tas izriet no iebilduma par nepietiekami norādītu pamatojumu pārbaudes, nav izdarīta atsauce ne šī lēmuma apsvērumos, ne tā rezolutīvajā daļā. No apstrīdētā lēmuma virsraksta izriet, ka tas attiecas uz dalībvalstu maksājumu aģentūru grāmatojumu noskaidrošanu 2012. finanšu gadam. Tālāk no tā, lasot kopsakarā apstrīdētā lēmuma 7. apsvērumu, 1. pantu un I pielikumu, izriet, ka strīdīgā summa ir tikusi atskaitīta no noskaidrotās summas Bazilikatas reģiona lauku attīstības programmai šim finanšu gadam un ka tādējādi Itālijas Republikai ir ticis uzdots vēlreiz neizmantot šo summu saistībā ar minēto programmu, kamēr Komisija nebūs ieņēmusi nostāju saistībā ar vēlāko grāmatojumu atbilstības pārbaudes procedūru. Visbeidzot, kā izriet no 68. punkta iepriekš, Komisijai ir pilnvaras veikt šādas korekcijas saistībā ar lēmumu par grāmatojumu noskaidrošanu.

75 Tiesas sēdē un savās atbildēs uz Vispārējās tiesas uzdotajiem rakstveida jautājumiem Itālijas Republika ir atzinusi, ka šajā lietā nav ticis piemērots Regulas Nr. 1290/2005 29. pants. Tomēr tā apgalvo, ka strīdīgās summas klasifikācija par "summu, ko nevar izmantot atkārtoti" saistībā ar ELFLA ir "pilnībā pielīdzināma atbrīvošanai no saistībām".

76 Šis arguments nevar tikt pieņemts.

77 No Regulas Nr. 1290/2005 preambulas 22. apsvēruma izriet, ka ar atbrīvošanas no saistībām normu būtu jāpaātrina programmu īstenošana un būtu jāveicina pareiza finanšu vadība. Tādējādi Komisija saskaņā ar šīs pašas regulas 29. pantu ir tiesīga atbrīvot jebkuru lauku attīstības programmai paredzētas budžeta saistības daļu, kas nav izmantota pirmsfinansējumam vai starpposma maksājumiem vai par ko Komisija līdz 31. decembrim otrajā gadā pēc tā gada, kurā uzņemta budžeta saistība, nav saņēmusi nevienu veikto izdevumu deklarāciju.

78 Šajā lietā apstrīdētajā lēmumā nav nekādi uzdots galīgi atskaitīt strīdīgo summu. No tā izriet, ka Komisija vēl nav ieņēmusi galīgo nostāju par šīs summas klasifikāciju. Komisija apstrīdētā lēmuma 5. apsvērumā ir precizējusi, ka attiecībā uz gada pārskatiem un pavaddokumentiem, kuri tai ļauj

pieņemt lēmumu par iesniegto pārskatu pilnīgumu, pareizību un patiesumu, noskaidrotās summas pa dalībvalstīm ir uzskaitītas I pielikumā, tāpat kā no dalībvalstīm atgūstamās vai tām izmaksājamās summas. Turpretī apstrīdētā lēmuma 7. apsvērumā Komisija ir konstatējusi, ka, lai nepieļautu attiecīgo summu priekšlaicīgu vai pagaidu atmaksāšanu, minētās summas šajā lēmumā nebūtu atzīstamas par pamatotām un ka tās būtu papildus jāizskata saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 31. pantā paredzēto atbilstības pārbaudes procedūru. Kā izriet no Komisijas 2013. gada 16. maija paziņojuma (skat. iepriekš 34. punktu), Komisija ir uzsākusi grāmatojumu noskaidrošanas atbilstības pārbaudes procedūru. Šī dokumenta 4. pielikums "Korekciju pasākumi" tostarp ir par to, kas būtu darāms ar šo strīdīgo summu. Turklāt ir skaidrs, ka tiesas sēdes laikā šī procedūra starp lietas dalībniekiem joprojām turpinās. Līdz ar to apstrīdētais lēmums nevar tikt pielīdzināts atbrīvošanai no saistībām ne *de jure*, ne *de facto*. Tādējādi Itālijas Republikai nav pamata atsaukties uz Regulas Nr. 1290/2005 29. panta 5. punktā paredzēto atbrīvošanu no saistībām pēc savas iniciatīvas. Šī lēmuma juridisko kvalifikāciju neietekmē fakts, ka apstrīdētā lēmuma dēļ tā nevarēja izmantot strīdīgo summu saistībā ar Bazilikatas reģiona lauku attīstības programmu.

79 Citi prasītājas argumenti, kuri pārsvarā ir balstīti uz kļūdaino pieņēmumu par to, ka strīdīgā summa ir tikusi faktiski atbrīvota no saistībām, nav tādi, ar kuriem varētu tikt atspēkots šis secinājums.

80 Pirmkārt, Itālijas Republika kļūdaini apgalvo, ka "formālā paziņojuma par ceturkšņa izdevumiem iesniegšana noteiktajos termiņos [..] nevar radīt tādas sekas, ka tiek atbrīvotas atbilstošās summas, tā sekas var būt vienīgi atmaksātās summas apturēšana vai samazināšana attiecīgā gadījumā [..], tomēr attiecīgā gadījumā samazināto vai apturēto summu nevar atbrīvot [..] [un] to var atkāroti izmantot saistībā ar [lauku attīstības programmu]".

81 Līdz ar to, kā ir konstatēts iepriekš, šajā lietā nav notikusi nekāda atbrīvošana no saistībām.

82 Tomēr ir jānorāda, ka saskaņā ar Itālijas Republikas argumenta loģiku Komisijai rastos pienākums pieņemt nepatiesu starpposma izdevumu deklarāciju par lauku attīstības programmu vienīgi formalitāšu attiecībā uz to iesniegšanu, kā tās ir paredzētas Regulas Nr. 1290/2005 26. panta 3. punktā, ievērošanas labad. Komisijai tātad būtu pienākums tos noskaidrot un pēc tam uzņemties administratīvos izdevumus par šīs deklarācijas labojumiem saistībā ar Regulas Nr. 883/2006 16. pantā paredzēto procedūru. Šī loģika ir pretrunā Regulas Nr. 1290/2005 30. pantā paredzētajai grāmatojumu noskaidrošanas procedūrai tās kopumā, kura atbilstoši tās formulējumam aptver valsts iestāžu iesniegto gada pārskatu pilnīgumu, pareizību un patiesumu.

83 Lēmumā par grāmatojumu noskaidrošanu ir precizētas katras dalībvalsts atmaksājamās summas, kuras ir nosakāmas, no attiecīgā finanšu gada laikā atlīdzināmiem izdevumiem atrēķinot tā paša finanšu gada ietvaros veiktos izdevumus. Tiklīdz Komisija konstatē pārkāpumus jebkuras programmas gada izdevumu deklarācijā, tā nevar tos atzīt par tādiem, kuri ir jāsedz ELFLA, saistībā ar grāmatojumu noskaidrošanu un tai tātad ir jāatsaka to finansēšana, līdz attiecīgā gadījumā tiek pieņemts lēmums par neatbilstību (pēc analoģijas skat. spriedumu Spānija/Komisija, minēts 68. punktā, EU:C:2005:368, 32. punkts, un ģenerāladvokāta F. Dž. Džeikobsa [*F. J. Jacobs*] secinājumus šajā lietā, Krājums, EU:C:2005:35, 47. un 48. punkts).

84 Šajā lietā Itālijas Republika savā izdevumu deklarācijā par 2011. gada pēdējo ceturksni ir tieši iekļāvusi izdevumus, kuri nebija pieņemami, lai tos finansētu ELFLA saskaņā ar Regulas Nr. 1974/2006 10. panta 1. punktu. Tā nevar apgalvot, ka tādas starpposma izdevumu deklarācijas iesniegšanas sekas, kurā ir ievērotas piemērojamās formālās prasības, ir tādas, ka ELFLA segtu tādus izdevumus, kurus tam vispār nebūtu pienākuma maksāt. Ja tas būtu šādi, tad šai tiesību normai nebūtu nekādas lietderīgās iedarbības.

85 Tas pats attiecas uz Itālijas Republikas argumentu, atbilstoši kuram "grāmatojumu noskaidrošana attiecas tikai uz secinājumiem par pārskatiem, kurus iesniedz katra maksājumu aģentūra [..] un [..] [šajā lietā] iesniegtajos apliecinošajos dokumentos nav ietverta neviena konkrēta norāde par problēmu

ar strīdīgajiem maksājumiem [saistībā ar Bazilikatas reģionu]". Šis arguments ir jānoraida uz iepriekšējo apsvērumu pamata. Katrā ziņā atteikums finansēt izdevumus, kuri ir izdarīti pretrunā Savienības tiesiskajam regulējumam, nevar būt atkarīgs no valsts līmenī ieņemtas nostājas, jo izdevumu apstiprināšana grāmatojumu noskaidrošanai ir jāveic Komisijas dienestiem, nevis valsts iestādēm vai sabiedrībai, kura ir noalgota apliecinošo dokumentu sagatavošanai.

86 Runājot par apgalvojumu, ka Itālijas Republikai nebija iespējams grozīt ceturkšņa deklarāciju šajā lietā, jo Regulas Nr. 1290/2005 26. panta 3. un 4. punkts bija ievēroti un bija beidzies termiņš, tas ir maz ticams, jo Komisija administratīvā procesa laikā to trīs reizes bija aicinājusi atskaitīt strīdīgo summu no tās deklarācijas, proti, tās 2012. gada 28. marta, 15. maija un 25. maija paziņojumos.

87 Otrkārt, ir taisnība, ka atbilstošajā tiesiskajā regulējumā "[dalībvalstij] nav aizliegts veikt izdevumus, gaidot [Komisijā iesniegto lauku attīstības programmas] izmaiņu apstiprinājumu", kā to ir minējusi Itālijas Republika. Tomēr no tā, pretēji tam, ko apgalvo šī pēdējā, neizriet, ka deklarācija par izdevumiem attiecībā uz pēdējo 2011. gada ceturksni bija pareiza. Kā izriet no Regulas Nr. 1974/2006 10. panta 1. punkta, dalībvalstis šajā laikposmā var veikt izdevumus, tomēr tās ir atbildīgas par izdevumiem no dienas, kad Komisija ir saņēmusi pieprasījumu par izmaiņām, līdz dienai, kad Komisija pieņem lēmumu par izmaiņu atbilstību.

88 Itālijas Republikas arguments nevar tikt pamatots arī ar Regulas Nr. 883/2006 16. panta 4. punktu. Pretēji tam, ko apgalvo šī pēdējā minētā, Komisijai nav pienākuma veikt starpposma maksājumu 45 dienu laikā pēc tam, kad ir tikai iesniegta izdevumu deklarācija, tiklīdz tā konstatē pretlikumības. Turklāt šajā lietā Komisija bija lūgusi Itālijas iestādēm iesniegt papildu informāciju (skat. iepriekš 21. un 23. punktu). Saskaņā ar šīs tiesību normas otro daļu, ja pēc šādas apmaiņas ar informāciju risinājums nav rasts, Komisija saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 27. panta 3. punktu maksājumus var pārtraukt vai samazināt.

89 Treškārt, ciktāl Itālijas Republika apgalvo, ka šajā lietā ir notikusi "rēķinu sadalīšana", jo Komisijas 2013. gada 16. maija paziņojumā strīdīgā summa tika uzskatīta vienlaikus par "problēmu, par kuru bija 2012. gada grāmatojumu noskaidrošana", un par summu, kuras izmaksa ir pārtraukta, šis apgalvojums nav pamatots. Saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 27. panta 4. punktu lēmumi pārtraukt vai samazināt maksājumus atbilstoši 3. punktam tiek pieņemti, neskarot šīs pašas regulas 30. un 31. pantā paredzētos lēmumus. Saskaņā ar minētās regulas 30. panta 2. punktu lēmums, kas pieņemts uz 30. panta pamata, neskar lēmumus, kas tiek pieņemti vēlāk saskaņā ar 31. pantu attiecībā uz izdevumiem, kuri ir izslēgti no Savienības finansējuma, ja tie nav veikti atbilstoši Savienības tiesību normām. No tā izriet, ka, pieņemot lēmumu par grāmatojumu noskaidrošanu uz 30. panta pamata, Komisija neatkarīgi no grāmatojumu atbilstības lēmuma var izdarīt secinājumus par atklātajiem trūkumiem nodotajos pārskatos. Šajā lietā apstrīdētā lēmuma 10. apsvērumā ir konstatēts, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1290/2005 30. panta 2. punktu šis lēmums "neskar Komisijas vēlāk pieņemtos lēmumus, ar kuriem izslēdz no Savienības finansējuma izdevumus, kas nav veikti saskaņā ar Eiropas Savienības tiesību normām".

90 Līdz ar to Itālijas Republika nav pierādījusi, ka kvalifikācija, kāda apstrīdētajā lēmumā ir veikta par strīdīgo summu, bija kļūdaina. Tā atteicās atskaitīt šo summu, kura bija kļūdaini iekļauta tās starpposma izdevumu deklarācijā, jau iepriekš paredzot lēmumu par grāmatojumu noskaidrošanu 2012. finanšu gadam, neraugoties uz atkārtoti izteiktiem Komisijas lūgumiem. Šai iestādei nebija iespējams veikt grāmatojumu noskaidrošanu par minēto summu. Ja tā būtu veikusi šo noskaidrošanu, tad šī summa būtu kļūdaini ieskaitīta attiecīgās attīstības programmas apstiprināto izdevumu griestos. Līdz ar to Komisija to izslēdza no ELFLA finansējuma līdz tās pārbaudei grāmatojumu atbilstības pārbaudes procedūrā. Turklāt no iebilduma par norādītā pamatojuma nepietiekamību pārbaudes skaidri izriet, ka šāda Komisijas kvalifikācija bija sagaidāma un Komisija to ļāva saprast administratīvā procesa laikā, kurš norisinājās pirms apstrīdētā lēmuma pieņemšanas.

91 Ceturtkārt, ir jākonstatē, ka ar tās argumentu par to, ka pastāv pretruna starp "pārbaudi par to, ko ir veikusi maksājumu aģentūra *AGEA*, paredzot iespējamu finanšu korekciju, kuras summas noteikšanai [bū]tu [jā]atbilst zaudējumiem [..], kādi rodas [ELFLA] (zaudējumi un risks, kuri patiesībā nepastāv, jo netiek veikta izdevumu atmaksa, kā arī pilnīgās atgūšanas no saņēmējiem dēļ), un [strīdīgās] summas iekļaušanu lēmumā par grāmatojumu noskaidrošanu, to kvalificējot kā summu, kuru "nevar izmantot atkārtoti"", Itālijas Republika būtībā atkārto argumentu, kas jau ir noraidīts iepriekš 89. punktā. Katrā ziņā šis arguments nav pamatots, jo šīs summas kvalificēšana apstrīdētajā lēmumā par atkārtoti neizmantojamu (un līdz ar to tās izslēgšanu no ELFLA finansējuma) neskar grāmatojumu atbilstības pārbaudes procedūru (skat. iepriekš 78. punktu).

92 No visa iepriekš minētā izriet, ka Komisija nav pārkāpusi Regulas Nr. 1290/2005 29. panta 5. punktu, tai apstrīdētajā lēmumā kvalificējot strīdīgo summu kā atkārtoti neizmantojamu.

93 No tā izriet, ka šis iebildums un tātad prasība kopumā ir jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

94 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs.

95 Tā kā Itālijas Republikai spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (sestā palāta)

nospriež:

1) prasību noraidīt;

2) Itālijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

Frimodt Nielsen Dehousse Collins

[Paraksti]

Satura rādītājs

Atbilstošās tiesību normas 1

Tiesvedības priekšvēsture 7

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi 9

Juridiskais pamatojums 9

Par iebildumu saistībā ar nepietiekamu apstrīdētā lēmuma pamatojumu 11

Par iebildumu saistībā ar Regulas Nr. 1290/2005 29. panta 5. punkta pārkāpumu 13

Par tiesāšanās izdevumiem 17